

PREMIS PROSA JOVES 15-17 ANYS

1r premi

Paula Santana Martí

LA NIT ESTRELLADA

Tornava de París, era fosc i només s'hi veien les llumetes de les cases i els restaurants, com si fossin estels en una nit estrellada. Les burles que havia rebut en aquella ciutat de França em perseguen, em turmentaven. Ningú apreciava les meves obres, ni el meu talent.

Em trobava malament així que vaig agafar les pastilles i me'n vaig prendre tres. Va ser en el precís instant que les pastilles van passar per la meva gola coll avall quan, de cop, l'habitació es va teñir d'una tonalitat groga. S'hi distingien altres colors però tots tenien pigments de groc en la seva composició. Les parets també eren diferents, no eren rectes. No sabia si allò era real però era el que veia. No em vaig preocupar massa, simplement vaig tenir l'impuls que té tot artista quan sent la necessitat de plasmar en un llenç el que veu. Vaig agafar ràpidament una tela i pintures i vaig començar a crear. El pinzell recorria la tela més ràpid del que el meu cervell ordenava i així, perdent la noció del temps, sorgeixen les millors obres.

Un cop acabat, vaig decidir anar a explorar els carrers: semblava un desert, no s'escoltava res, només les meves passes i un gat que miolava darrere unes caixes de fusta llençades i amuntegades en un racó. Mentre caminava pensatiu, vaig veure un bar obert. Des de fora podia escoltar subtilment la música i intuir l'ambient carregat del local., com quan et submergeixes dins l'aigua i escoltes el soroll de fons una mica distorsionat. Vaig empènyer la porta i de cop vaig sortir d'aquesta calma. De sobte, hi havia soroll, veus, rialles exagerades, música, tot el contrari que a l'exterior. Va ser com entrar dins d'un altre món, semblava que tota la gent que no hi havia al carrer estigués dins d'aquell rebombori. Tenia la sensació que tothom em mirava, com si fos un estrany entrant en un lloc on no li toca ser-hi. Vaig ignorar les mirades i vaig seure a la barra.

A continuació vaig demanar una copa d'absenta, tot i que per experiència, ja sabia que aquell beuratge no tenia un bon efecte en mi, però en aquell moment m'era indiferent. Vaig intentar *disfrutar* tot el que vaig poder de la copa, ja que era la única cosa que menjaria fins demà. No tenia diners, i els pocs que tenia els gastava en pintura i medicament. Quan la copa ja era buida vaig sentir que aquell indret mereixia ser pintat de manera que vaig treure els pocs pinzells del maletí que portava i vaig començar. Tot l'interior estava il·luminat per làmpades, a la dreta, uns pobres sense sostre dormien en un racó. Els seus rostres mostraven tristesa i les copes que tenien davant, tot i ser grans, semblaven no ser suficients per omplir-se amb les seves llàgrimes.

La barra estava subtilment bruta de llànties. Pintava mentre bevia. L'alcohol sempre ajudava a que les meves pinzellades fluïssin. Quan ja anava a marxar vaig veure-la ballant sobre l'escenari. Tan bonica, amb la pell blanca i delicada que semblava de porcellana, els cabells rinxolats i llargs que li arriben gairebé a la cintura. Em vaig enamorar tan sols veure-la. Vaig preguntar a la senyora que m'havia servit la copa el nom d'aquella preciosa criatura.

Rachel, em va contestar. La mirava detingudament, encisat, observant i apreciament cada detall i cada moviment que feia. I pensava: segur que no té diners ni per menjar, ella no es mereix aquesta miserable vida nocturna. Tornava a casa, arrossegant els peus com si portés peses lligades als turmells. De sobte, vaig sentir un soroll. Com una espècie de batec. Em vaig espantar molt, i tot estar cansat, vaig intentar accelerar el pas, però el soroll no feia més que augmentar. Més fort. Més ràpid. Córrer és el que vaig fer, córrer sense parar. Però el soroll del batec em perseguia i com més ràpid anava més s'accelerava.

Era com si pogués escoltar el batec del meu cor retornant-me des de l'exterior com un eco rotund i persistent. Al dia següent m'havia de reunir amb Gauguin. Era un bon amic, l'únic diria. Ens vam conèixer a París l'any passat. Ens intercanviaven *quadres*, anàvem a passejar per *Bordells*, parlàvem sobre la vida, l'amor, la mort; però a vegades xocàvem com dos trens descarrilats. Vam anar a mirar la correguda de bous.

Des de l'altre costat de la *tanca* podíem veure com aquells estranys animals corrien com desesperats buscant la meta. Alguns toros eren indultats per la seva majestuositat en l'espectacle, i altres després de caure morts, se'ls hi tallava una orella com a trofeu pel mestre "torero" que havia fet la feina. Quan ja va acabar l'espectacle el vaig portar al bar cafè. Vaig explicar-li que havia pintat aquest lloc i de seguida ell va treure un llenç i va començar a crear. No ho va fer de la mateixa manera que jo. Gauguin va preferir retratar en primer pla una dona, i darrera, entre el fum del tabac, la taula de billar amb un gat a sota, que semblava estar allà expressament, per algun motiu.

El semblava convençut del que feia però en canvi, a mi, em donava la sensació de que no comprenia el què significava el bar cafè. Era com si s'estigués inventant la realitat, representant-la de qualsevol manera. Tapava el que realment significa aquell indret, un lloc diferent a la resta de bars: oferia consol i aixopluc als sense sostre, a les prostitutes, als borratxos i als delinqüents. I això no era tot, inclús va dibuixar un lleuger somriure a la dona, quan realment ella es mostrava hieràtica, seriosa, inexpressiva fins i tot diria que deprimida. Poca estona després, vaig dir-li que em trobava malament i estava cansat, així que el vaig convèncer per tornar a casa. De camí parlava i parlava de com li anava de bé la vida.

De cop, les seves paraules es barrejaven més amb els seus pensaments i només sentia crits i sorolls sortint de la seva boca. Les paraules em sonaven tant fortes que semblava que un gos enrabiat m'estigués bordant a l'orella. Vam arribar a casa i de seguida vaig obrir una ampolla d'alcohol per fer-ne uns quants glops. Ell va seguir pintant aquell quadre tan irreal i fals del cafè. Vaig acostar-me per veure que com acabava la obra i aleshores em vaig donar compte de que al fons de la pintura hi havien uns traços a mig fer que semblaven formar la silueta d'una dona. Estava dibuixada exactament a l'escenari, on la Rachel actuava.

D'immediat li vaig preguntar a qui pretenia pintar i va respondre < la noia del cafè, la prostituta que actua per les nits > Ni tan sols sabia el seu nom. Sentia molta ràbia. El meu cos semblava una llar de foc a la que ja li havien tirat massa llenya. Els meus músculs estaven tensos i el meves pulsacions anaven molt ràpid. La respiració s'accelerava, el cos s'agitava i les pupil·les se'm dilataven. Juro que en aquell moment, sentia que anava a explotar.

Em perseguien unes ombres fosques i enormes i de sobte.. Bum! Una em va atrapar. En aquell precís instant, em vaig despertar d'aquell somni. No sabia on era. Els meus ulls buscaven desesperadament alguna cosa que em fos familiar enmig d'aquell estrany indret. De sobte imatges van passar pel meu cap, com si un canó mostrés a tota velocitat, diapositives

projectades a la meva ment. Vaig recordar que uns senyors vestits de blanc m'havien empresonat en aquest manicomi. Com si fos un boig, una bèstia.

Tot perquè la nit abans vaig demostrar a Gauguin que jo estimava més a la Rachel, regalant-li una part de mi, la meva orella. Com si jo fos un lleig i demacrat toro que acaba morint incomprès i exhaust després d'haver-ho donat i, tot seguit, li haguessin tallat una part de la seva carn per a la preciosa Rachael, que mereixia ser premiada més que ningú. Ara, ingressat al manicomi, ja no m'importa res. Només vull pintar el que veig, a través dels meus ulls. Per això he pintat sempre, per comprendre'm, per posar en ordre els meus pensaments, per plasmar el que sento a la meua manera. Ningú serà mai capaç de desxifrar-me, a través d'una obra. El procés de creació m'hipnotitza, m'absorbeix però després torno a connectar amb la realitat i ni jo mateix em reconec. Tots els meus quadres son una petita part de mi, un tros de la meua existència en aquest món, on jo, sempre he estat un intrús. La nit és fosca però a la vegada brillant. L'univers està enfadat; el cel mostra una enorme agitació del cosmos. El vent bufa fort, els arbres semblen estar a un sospir de sortir volant i els astres a punt d'impactar creant així, la fi del món. Tot i el moviment boig de les estrelles, totes segueixen el compàs de la lluna, que sembla dirigir-les com si fossin les seves marionetes. Davant d'aquesta obra d'art em sento tan petit que em dona la sensació d'anar desapareixent poc a poc. Igual que el petit poblet, que, sota d'aquest rebombori s'enfonsa lentament per tal de deixar tot el protagonisme a aquest festival nocturn d'estrelles. Tot aquest espectacle és un autèntic caos, igual que jo: tan confús, tan intens, una explosió... Així soc jo, una nit estrellada.

2n premi

Paula Carme González

CAS NICO FERRER

Dilluns 20 de novembre de 2017 a les 9:23. Barcelona

Vaig arribar a l'escena del crim, era com una pel·lícula de terror. Hi havia sang per tot arreu, l'home era a terra, bocaterrosa, amb un bassal de sang a sota. Fa temps que faig aquesta feina, no és res que no hagi vist abans, al cap i a la fi, és el meu ofici. Però aquesta vegada, és diferent, hi ha alguna cosa que no encaixa, que no té sentit. L'home sembla d'uns quaranta anys, té el cabell curt i fosc. Hem vingut quan ens han avisat, una trucada una mica estranya, ja que l'home que ha avisat ha estat el mateix assassí, dient que havia matat un home i que vinguéssim abans que ell se n'anés d'allà.

Dimarts 21 de novembre de 2017 a les 16:47. Barcelona

M'han trucat de la comissaria, ja s'ha fet l'autòpsia, l'home era en Nico Ferrer, un empresari sense família. Com m'esperava al veure tota l'escena del crim, va morir per una contusió molt forta al cap, l'arma homicida? La tenalla de la xemeneia, les proves i la forma i profunditat de la ferida indica que ha estat un home d'estatura mitjana, l'hora de la mort se situa a ahir al voltant de les dues de la matinada.

Dimecres 22 de novembre de 2017 a les 11:34. Barcelona

Hi ha dos testimonis, els veïns de dalt, que van sentir dos homes discutint pels beneficis d'un negoci il·legal, tràfic d'armes. Van sentir crits, un cop i després silenci. Minuts més tard van veure un home sortir de l'apartament ple de sang.

Dimecres 22 de novembre de 2017 a les 18:08. Barcelona

Hem tornat a preguntar, sense èxit, als testimonis, en Josep i la Maria, per l'aspecte de l'home que van veure. No van veure la cara, només uns cabells blancs, llargs fins a les espatlles, coberts amb un barret de color beix. Portava una gavardina del mateix color i pantalons i sabates foscos.

Dijous 23 de novembre de 2017 a les 9:56. Barcelona

És molt d'hora, però m'ha trucat un jove, deia que va sentir crits a la mateixa hora quan tornava a casa seva i passava per aquell carrer. Li vaig dir que jo avui no podia anar a la comissaria, que havia d'organitzar les proves i endreçar els fets. Res encaixava no hi havia cap persona de la qual poguéssim sospitar.

Dijous 23 de novembre de 2017 a les 17:37. Barcelona

Estava tranquil·lament a casa, ja havia endreçat les proves i ara estava descansant. Anava a asseure'm al sofà quan les vaig veure, unes gotes de sang que apareixen de sota del sofà. Vaig tocar-me el nas, no hi havia sang, llavors vaig armar-me de valor i vaig atrevir-me a mirar a sota. Em vaig quedar pàl·lid, no entenia res, no sabia com podia ser que estigués allà.

Divendres 24 de novembre de 2017 a les 21:46. Barcelona

Avui no he treballat en el cas, he estat a casa tot el dia i no he sortit al carrer. Cada dia és més difícil. Avui he decidit mirar els casos de la comissaria, ja que hi havia una cosa que em preocupava: que hi hagués un altre detectiu investigant el cas, és una cosa completament normal, ja que quan un cas es complica no va malament una altra opinió.

Divendres 24 de novembre de 2017 a les 21:50. Barcelona

He entrat i ho he vist. El que em temia, han donat el mateix cas a un altre detectiu. Tinc curiositat per saber què ha trobat així que entro a la carpeta i no puc creure el que estic llegint, han trobat l'arma del crim, tenen les empremtes de l'assassí, els testimonis ho han confirmat, han trobat al culpable.

Començo a sentir les sirenes del cotxe de policia. No entenc res, com han trobat l'arma homicida? Jo l'havia amagat bé, m'havia assegurat que no la trobessin. Ara ja està, ja és tard per penedir-se, per intentar arreglar les coses.

Aquí acaba tot, la meva carrera, la meva vida...

Sento cops a la porta, ja han arribat.

3r premi

Nàdia Barrosell Titsch

EL NEN QUE NOMÉS VOLIA CRÉIXER, VIURE I SER FELIÇ

Us explicaré una història fantàstica que conec des de fa molt de temps...

És el primer dia de l'Aniol com a professor. Els nervis, un trajecte llarg i un alumne molt especial l'esperen a Blanes. En el trajecte, l'Aniol pensa i pensa ... "És el meu primer dia com a professor d'atenció domiciliària. Aniré cada dia a Blanes, a casa d'un nen amb càncer de maluc que es diu Dani. Té onze anys i cursa cinquè de primària. No pot anar a l'escola, ja que hi ha risc que el càncer s'expandeixi, li ensenyaré tot allò que l'ajudi a evadir-se de la situació que viu actualment."

L'Aniol surt de casa, agafa la jaqueta i tanca la porta. Baixa corrent les escales, doncs, va amb retard. Agafa l'autobús a la parada davant de casa seva, és un trajecte curt fins a l'estació de tren. Puja al tren i s'asseu al costat de la finestra. Un calfred recorre pel seu cos, té molta curiositat en relació amb en Dani. Anirà amb cadira de rodes? Tindrà un rostre pàl·lid? Estarà feble?

Per fi, arriba a Blanes, baixa del tren i treu de la butxaca del pantaló un paper on té anotada l'adreça d'on viu en Dani. Després de deu minuts caminant pels carrers de Blanes, es troba davant d'un edifici amb molts pisos. Truca al timbre i escolta una veu femenina. Tot d'una, obren la porta, és la mare d'en Dani, i es presenten.

És un pis gran, lluminós i amb moltes plantes de decoració. El professor es dirigeix a l'habitació del nen i obre la porta amb delicadesa.

- Hola, soc l'Aniol i seré el teu professor per un temps.- diu animat i amb un somriure.

- Hola, Aniol, jo soc en Dani i seré el teu alumne per un temps.- respon amb ironia.

La primera impressió de l'Aniol envers el Dani és que no es mereix això, òbviament que ningú s'ho mereix. Va amb cadira de rodes, però es fixa en unes croses recolzades a la paret.

- Normalment, vaig amb croses, però si em canso utilitzo la cadira.- diu en Dani amb un to d'aclariment, tot observant la mirada del professor cap a les croses.

- Ah, d'acord. I diguem Dani que t'interessa a tu?

- Doncs... A mi, m'encanten els còmics japonesos, el manga... En general la cultura japonesa.

- Ostres, això és molt xulo! Jo no en soc d'admirador, però m'agradaria aprendre de tu.

En Dani li ensenya els llibres de les matèries. Comencen amb el castellà que és la

matèria que més li costa. L'Aniol observa, al llarg del matí, que en Dani es cansa molt i pateix marejos a causa de la medicació que pren, així que demà provarà de fer tasques més dinàmiques. De sobte, en acomiadar-se, en Dani diu:

- Espera Aniol! Té, et deixo aquest còmic. Llegeix-te'l i ja em diràs! - diu content.

L'Aniol arriba a casa molt cansat, però està molt entusiasmat a preparar una classe amb recursos tecnològics perquè el Dani no es cansi tant.

Passen els dies, les setmanes i els mesos. L'Aniol comença a anar a cases d'altres nens amb condicions similars a les del Dani per ajudar-los amb els estudis. En Dani i l'Aniol estableixen un lligam molt especial. El curs és a punt d'acabar, l'estiu està arribant i el Dani ha assolit el nivell dels seus companys i companyes, el que significa que passarà de curs sense cap problema.

L'Aniol, feia temps que rumiava fer una trobada amb tots els nens que ell ajudava. Pensava amb en Dani, doncs, s'estava recuperant i no tenia amics ni amigues a causa de la seva malaltia. La trobada va ser genial, varen compartir jocs, rialles..., i s'entengueren a la perfecció.

De sobte, un bon dia sonà el telèfon de l'Aniol, era en Dani.

- Hola, Aniol, que tal? Avui no vens?-preguntà.

- Dani, les classes estan a punt d'acabar, vas molt bé amb els estudis i no t'has de preocupar. A més a més el curs vinent ja tornes a classe! – digué molt content.

- Sí..., bé. Estic veient una nova sèrie japonesa.- diu eufòric en Dani.

- Que guai! Ja em diràs com es diu, seguim en contacte. Adeu!

Amb el pas del temps, l'Aniol va anar distanciant-se d'en Dani i la seva família. El vincle que havien establert era molt bonic, fins al punt que en Dani havia arribat a anomenar-lo "papa" i l'Aniol, va decidir allunyar-se, ja que el Dani tornava a l'escola i la situació familiar era complicada, els seus pares s'estaven separant i es culpabilitzaven mútuament de la malaltia del nen.

Quan m'expliquen aquesta història, no puc deixar de pensar amb el retrobament de l'Aniol i en Dani. S'hauran tornat a trobar? Potser encara no.

El meu pare, a l'acabar d'explicar aquesta història, per enèsima vegada, observo quelcom estrany en els seus ulls, un sentiment que no reconec en ell. Davant de la meva confusió, li pregunto:

- Per què mai has volgut retrobar-te amb en Dani?

- Realment, no ho sé! Però la intuïció en deia que havia d'allunyar-me d'ell.

Em quedo estupefacte i confosa davant de la resposta del meu pare. Una barreja d'emocions i sentiments m'envaeixen. No sé si estic plenament orgullosa o decebuda sobre les decisions preses en el passat pel meu pare. El que sí estic absolutament segura és que ell va canviar la vida d'en Dani i probablement de molts nens.

